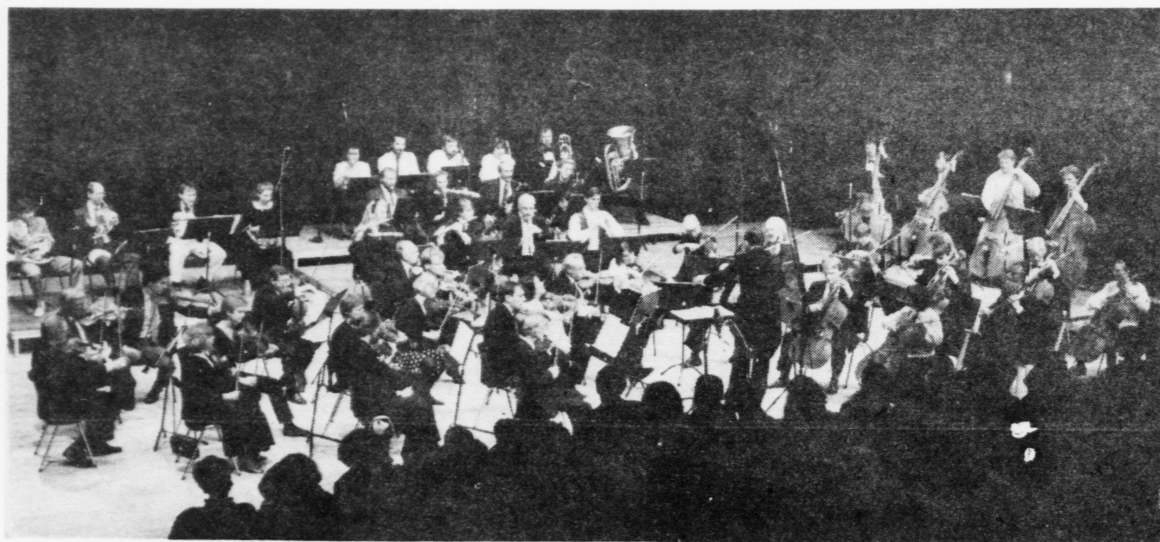

Orð og myndir
Pauli í Sandagerði

Føroya Symfoniorkestrur

1–0 til Føroya Symfoniorkestrur

Øssur Bæk skoraði á heimavølli, og Martin Mouritsen helt málið reint.

Konsert í Norðurlanda-
húsinum sunnudagin 17.
november 1991 kl. 16.

Tað er ikki bert landsliðið, ið torir at bjóða teimum stóru av. Føroya Symfoniorkestrur hevur fyrri seytjandu ferð prógvað, at teir stóru — hesaferð Brahms, Mozart og Dvorák — eru til at tosa við!

Tað er ein torfør uppgáva at vekja undran hjá eini áhoyrarafjøld, sum dugir at kalla alla skrána uttanat, og sum hevur eina ljóðmynd frá heimskendum orkestrum syngjandi í høvðinum.

Men teir sýnast ikki órógvadir av hesum, og tøkk fá teir fyrri tað. Eisini var tað gleðiligt at hoyra, at útleggingin av tónleikinum á mangan hátt er sermerkt. Frá byrjan til enda kendi tú verkini sum eina heild, so tú gloymdi alt um samanbering við aðrar útleggingar.

Føroya Symfoniorkestrur hevur sín egna tóna og sín egna dóm. Hetta er eitt virðismikið stóð at byggja á, skulu vit menna symfoniorkestrutóna okkara í góðum samljóði við sermerktu føroyska tónalyndið.

Brahms

Tragiska overtúran krevur eitt vælmannað orkestrur, tí lagnan er máttmikil, tá hon togar í sínar duldu streingir. Ein fullsett blásaramanning gevur eina sterka kenslu av máttmiklum loyndum, og fáir kunnu mynda hesar sterku kenslur sum Brahms.

Orkestrið kom væl frá uppgávuni, og vit fingur eina løtu lagnu okkara endavendað í tónameldrinum.

Mozart og Øssur

Mozart ger einki hóvsták

burtur úr tónleiki sínum. Tá hann einaferð fekk at vita, at ov nógvir tónar vóru í ein opera, svaraði hann: »har eru júst so nógvir tónar, sum eiga at vera! hvørki meira ella minni!« Mozart er »glarur«, har eru eingir tónaveggir at goyma seg aftanfyrri hjá ótryggum tónleikarum. Men har vóru eingir ótryggir tónleikarar og tónleikurin var heitur og glarur um somu tíð. Øssur spældi sera trygt og vakurt, og samljóðið við orkestrið var sera gott.

Strúkaraklangurin bar dóm av góðari javnvág millum ymsu bólkarnar. Serliga var gleðiligt at hoyra eina sterkja miðju, tí ofta hava bratschirnar verið ov fáar, og hetta kann geva eitt tónahol í miðjun. Vónandi fáa vit fyllt hetta hol við tíðini.

Soloirnar hjá Øssuri boðaðu frá einum ungum tónlistarmani, sum hevur sera nógv at geva landsmonnum sínum, fær hann møguleika at menna seg og arbeiða við gávum sínum. Hann spælir reint og vakurt, og tað er ikki sørt, at eitt temperament kann bróta tað kensluborna viðhvørt.

Mozart er eitt sindur rundur á føroyskum. Eitt sindur bleytt vibrera strúkararnir seg inn á tónarnar og útaftur. Hetta gevur ein eitt sindur rundan, kanska ikki serliga Mozartkendan dóm, men kanska er hetta okkara lyndi? Í hvussu er var framfærslan væleydnað og áhoyrararnir tóku hana til

Øssur Bæk takkar fyrri
lógvabrestirnar og Alex
Sólstein smílist væl-
nøgður

Mozart í góðum
hondum

